

Os contos do tarno

Por A.

Unha noite daquelas de inverniña atopábanse os de sempre na taberna do Antón o Rascado. Alí xogaban a súa partida de subastado o Suso, o señor Xosé, Pepe o fillo da siñá Lola e máis o Ferreiro.

Fóra ventaba e chovía, nunha noite negra coma o carbón, das que impoñen e das que sempre se dixo que nin as ánimas se atreven a saír.

No mostrador da taberna, coma sempre a levarse mal, pero tamén coma sempre, xuntos no seu curruncho, rifaban Manuel o Chepas e Xulián o Coxo, quizais os máis desgraciados de toda a volta por mor das súas eivas: Manuel, que non aturaba nin sequera que ollasen para el nin para a súa xoroba; e Xulián porque, encima da coxeira tiña un nariz descomunal e retorto e era birollo (A este entendíasele que mirase mal para a xente).

Nestas estabamos cando o Chepas lle di ó seu rival e sen embargo “colega”:

- Oes. Seica no cemiterio hai un tarno que che cumpre cun desexo se llo pides.
- Vaites, vaites. Ti tamén todo o cres. Tamén se che din que a túa muller che anda con outro, ti vas e crelo.
- Eló, ¿por que non?
- ¡Saca de aí ho! ... se ti non tes muller. Non digo eu... (e ceibou unha gargallada que se confundiu cos troncos que soaban fóra).
- Está ben. Ti rite pero eu hei ir a ver. E logo xa falaremos.

Dito e feito. O Chepas colleu o seu gabán, abriu a porta e abotoouse disposto a saír. Nisto un lóstrego alumou a escuridade e Manuel pegou un brinco para dentro. Como queira que vira o sorriso malicioso do seu colega, apertou os dentes e aló foi, dentro daquela escuridade, camiño de Leira de Boi.

Dentro da taberna, o Xulián ríase e esbardallaba a berros:

- Si, ho, si. Ha ser ese caguichas o que ha de ir ó cemiterio. Érache boa.

O tempo pasaba e o outro non volvía. “Este marchou para a casa e mañá vaime vir co conto de que foi” - pensaba o coxo.

Máis ... nisto que, dalá a un par de horas apareceu o Manuel, feito un mozo galano e fachendoso, sen marcas da chepa.

O Xulián abriu os ollos sen dar creto ó que, mal que ben (polo birollo) estaba a ollar.

- Pe.. Pe.. Pero ¡¡Recoño!! ¡¡Carafío!!!, Manuel, ¿Ti que fíxeches?...

- Pois aínda que non mo criches cando cho contei é certo. Fun ó cemiterio e chamei polo tarno.

“Tarno, Tarno, Tarno”, tres veces. Entón escoitei unha voz que me dicía:

“¿Que me queres?, e eu “Teño chepa, ¿Pódesma quitar?”... E sentín coma unha man na xoroba que semellaba que estaba a arrincarme as entrañas. E así nun momento xa me vin sen ela e xa me ves tan lixeiro e tan bo mozo.

O Coxo dubidou un intre pero sen dicir ren colleu o paraugas e saíu coma unha chispa cara ó camposanto.

Chegou alá e, cun pouco de medo, pero lembrándose do seu amigo berrou cando puido:

- ¡Tarno, tarno, tarnoo!!!
- ¿Que me queres? - oíu dicir desde dentro.
- E que... ¡Eu non teño chepa e...!

O Tarno, que sempre foi algo xoguetón respondeulle sen agardar máis:

- Pois ... Aí che vai unha.

Dende aquela disque, nas noites de treboada, pola Siradella, se ve unha sombra dun chepudo moi mal encarado.

MARISCOS
COCIÑA CASEIRA
VIÑOS DE GALICIA

Teléf.: 986 731 956

O GROVE (Pontevedra)

TALLERES

HEMICAR, S.L.

CHAPA • PINTURA • MECÁNICA

Avda. Médico Ballina, 5
LÉREZ - PONTEVEDRA

Teléf.: 986 870 045
Móvil: 689 300 438
Particular: 986 852 525